

de **Wals** van
Balamundi

RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN #7
uitzending op 16/11/2019

*tekstverzameling vrijelijk te week gelegd , waaruit desgewenst de beschikbare stemmen op de
vermelde datum putten kunnen om zich ter aether te verheffen*

CC BY-NC-SA - Neue Kathedrale des erotischen Elends 2019

Lees Mij

- **RADIO KLEBNIKOV** selecteert zelf teksten uit wat er online verschijnt maar eenieder met toegang tot deze tekst mag en kan hier ook eigen teksten aanbieden (plakken, pasten) ter voorlezing
- opname in de 'RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN' is voor een tekst geen garantie om voorgelezen te worden!
- geef voor elke tekst eerst de correcte **auteursnaam in kapitalen** (*dode dichters* mogen hun naam terug gewoon schrijven, oef...) op in **Kop 1** opmaak, gevolgd door de **titel** van de tekst (als die er is) in **Kop 2** - opmaak
(als je niet weet hoe dat moet, raadpleeg dan [de handleiding](#) of probeer 's met tekenen misschien, ballet? yoga? wandelen helpt ook altijd...breien?)
- gelieve geen teksten in deze 'Lees Mij' -sectie te plakken!
- **RADIO KLEBNIKOV** behoudt zich het recht voor om de hier aangeboden teksten zonder enige verantwoording weerom te verwijderen (commerciële berichten, aanstootgevende nijdigheden,...)
- als je wil dat er **info over jou** als auteur in de pdf nadien staat...kan je die d'r zelf bijzetten
- alle teksten zijn en blijven uiteraard eigendom van de vermelde auteurs en resorteren hier onder [Creative Commons CC BY-NC-SA licentie](#)
- door ons geselecteerde auteurs die hun teksten hier NIET wensen, kunnen die zelf weghalen vóór de uitzending (selecteer en knip). Mensen die hun teksten verwijderd wensen te zien uit het online beschikbare PDF-bestand na de uitzending, kunnen hun verlangen naar vergetelheid kenbaar maken bij dv via dirkvekemans@yahoo.com

ja, maar...

Anke Veld

SYLVIA

Het is warm in het ware leven.
De ogen hangen te puilen.
De bedden zweten, de padden

ploffen onder de zware stappen
van de zich voortslepende kolos,
een wij met in het midden
een donkergroen gat.

Trillen doet rondom de stilte het vel
van de lucht. Zingen en gekscherende
vogels kwinkeleren hoog, maar

als je zag wat ik zie, zie ik je eerder

- de trein op/onder
- een meshaal, horizontaal
- de spleten met kranten of natte doeken

Het is warm
in het ware leven.

KOEL

Het is nog koel
dus doen we maar.

Het lichaam niet
is de gevangenis,
het zijn de woorden
eerder waartoe eerst
gekomen wordt:

ze sluiten aan,
vervolgens in,
en staan dan
tijdig klaar.

Ze slikken ogenblikkelijk
de tong in en de mond.

Ze rukken op terstond
als het sidderen staakt
waarmee de
liefde liefde
in de kille zinnen
van het warme
lichaam achterlaat.

Het lichaam niet
is de gevangenis,
het zijn de woorden,
eerder, en dan nog.

STEMPEL

Op de dingen plakken de woorden
en de woorden maken de dingen tot dingen
en daarom dingen de dingen naar de gunsten van Mes & Vernieling.

Mes & Vernieling verrukken de ogen en schuren de huid. Mes & Vernieling!
Het bloed in de ogen, het zweet in de wonden prikkelen tot opstand

maar de tepels zitten strop in de stroop van de celofane klieren en de
lippen lippen angstig de lippen toe met silicone lippen waarlangs

de dagelijks ontwormde adem zuigt de verse stroop van de adem in
de longen en de longen zijn longen waarin oude longen liggen te lillen

naar oude lucht liggen ze te snakken te snikken
van o toen het nog lucht had, en het mes
dat ooit in het houten lijf de woorden
kerfde:

- Ooit en
- Ooit de Ware Dingen en
- Mes & Vernieling.

Want elke stem is een tempel.

RAISON SUFFISANTE

water water aarde water
water en de adem die de adem
ademt op het water

adem adem aarde adem
adem en het water dat het water
werd waarop de adem ademde.

we zullen zeggen zullen
we dat het ontstond toen
het het water zag

en het naar lucht verwees
waar niets en niemand was.

dus dat het sterven moest.

CARO VAN BRAECKEL

Slapeloze rimpels

Voor ik het weet,
slapen mijn dromen met open ogen.
Waak ik over de tijd
die me nog vreemd is.
Alsof het onbestaande
me al een eeuwigheid verlaten heeft.
Zo woekert de nacht.
In slapeloze rimpels.
In verre vreugden.
Een herwonnen lach
om verloren droefheid.
En een onuitgesproken vaarwel.

<https://carovanbraeckel.wordpress.com/2017/01/24/slapeloze-rimpels>

Het jeukt

Kruisig me met je nagels & kop
tot ik stollend bloed van zin.
En wild van zinnen je de mond snoer
met mijn tong in jouw openheid.
Jouw poort, die dan mijn ingang is,
zal zich in het hol van de nacht ontbloten
tot we in elkaar zwellen.
En onze hartslag voelen kloppen
van dieper naar diep.

<https://carovanbraeckel.wordpress.com/2016/07/22/het-jeukt/>

Zoenezone

In de grond van mijn hart,
geef ik mezelf bloot.
Aan armen die me niet toebehoren.
Niets behoort ons toe.
Zelfs de dichtste liefdes sterven eenzaam,
in de vlucht van het leven.
Kiss & ride, baby.
Laden & lossen, liefje.
De snelheid die ons vertraagt,
in de liefde,
die ons geen keuze meer laat.

<https://carovanbraeckel.wordpress.com/2015/12/18/zoenezone/>

Slapeloos

Soms heb ik niets te zeggen.
Volg ik zwijgzaam mijn dagvaarding.
Tot je me naar bed brengt.
Waar ik me voortdurend schuldig maak,
aan jou.

<https://carovanbraeckel.wordpress.com/2016/11/21/slapeloos/>

DIRK VEKEMANS

Tweeslachtige meiden

tekstueel gewin van CRRU.net op Archive.org, eigenhandig vertaald, gekneveld en brutaal tot radiofonische volgzaamheid gedwongen door de entiteit *dv*, zelf

dag #0 - oorlog

zij
zij begint opnieuw op nul.
een nul die verschijnt als niets
een nul die zij dragen zal als een chiffre.

haar diffuseringsmodaliteiten zijn nauwelijks compatibel met de structuur van de heersende symboliek. zonnebrand verschroeit haar duisternis.

minx: van Mnl minnekijn (liefje)
del, speelse, sluwe en brutale meid
fr: garce, pimbêche

haar gedrag volgt een protocol gebaseerd op wetten van uitsluiting. dit heeft onverwachte gevolgen. want haar stiekeme gebaren, het lijflijeke gefriemel, het hoorbare gefoezel is van onder de zonnetaal weggeslopen, is ongewild in de oorlogsmachine terecht gekomen.

zij is de sfinks die geen geheimen heeft
(zij ligt naakt op het bed. een klont fijne zeep op een lapje ruw vervilte wol)

KOOR (geërgerd): "Vekemans!"

haar overleven is vanaf dan afhankelijk van de militaire ontplooiing van zijn verbasterde toe-eigeningen. er moet en zal oorlog gevoerd worden, stad en land in puin en as, aarde geschroeid in golven vuur.
haar tactiek kronkelt. de cartografie van haar onwaarneembare vooruitgang is serpentijn. ze markeert haar lijnen met geologische breuken, metallieke

intrusies, schrammen in de techniek.

waar de wonden helen kan een getrainde hand de korsten lezen. strata, gneiss, foliatie, gemetamorfoseerde sedimentaire gelaagdheid.

de aarde een heilige moeder? misschien, maar voor wie haar echt lezen kan, staat er wat anders geschreven: de planeet is een geslepen del, een geile slons, een loeder.

minx: een sluwe meid.

haar kaarten zijn voor hem onleesbaar, haar troepen nergens te bespeuren. op de schermen tonen de scanners niets. alleen de tastzin zal haar onthullen, haar betekenis reactiveren.

Hare neder stille es onghhort
hoe hoghe gerochte dat si maect,
en si allene dies hevet becoert,
ende dien minne in hare al hevet ghesaect
ende met diepen gherijnnen so nae gheraect
datti hem al ghevoele in minne

Haar diepe stilte is onhoorbaar,
hoe luid ook het gerucht dat ze maakt,
behalve voor hem die ervan heeft geproefd,
en die minne helemaal in zich heeft getrokken
en door diepe aanraking zo innig heeft beroerd
dat hij zich helemaal in minne voelt.

<https://soundcloud.com/user-497666861/25-in-allen-tiden-van-den-jare>

hoe proef je de minne? je bijt erin, je bijt tot het bloedt.

LAIS

CXXXIV

Het is een droom voor elkeen, continu.
Het is het woord waarmee het moet en kan.
Het is aloud en een virus van nu
het woedt en woelt in het woeden daarvan.
Geef toe: wie doet het niet als het maar kan?
Het streelt uw huid, schouders waar het van houdt.
U niet? o maar kijk het vermant. Vervrouwt?
U wilt het weg? Er is niets dat nog telt.
Het is verval maar dan traag als gebouw:
in u heeft het zich al lang thuis verteld.

CXXXV

LAIS, leegte die is, aards paradijs,
ratelzang, dolende naam die beklijft
als een vlieg op rot vlees, vlammen in ijs,
mes dat het leed verdeelt en verdrijft
wereld waarin het als dode verblijft.
Het zag haar het toveren voltooien,
Het zag haar naakt geketend in het mooie,
Het ziet het tellen, het tellen telt af
Het ziet de taal zich van hem ontvlooiën
Het ziet het krijsen: 'blijf van haar af'.

CXXXVI

Het hield haar adem in zijn adem vast:
daarin kronkelde dan leesbaar zijn lot.
Het schreef haar naam in het stof op een kast.
Het had haar liefde lief tot op het bot,
Het haatte heur haat als eigen genot.
Al de dagen herhaalden de vragen,
al de nachten herhaalden de dagen,
en de dag wou haar nacht, de nacht haar dag
om elkaar met elkaar te behagen.
Niets is het slot, het niets dat het vermag.

CXXXVII

Soms, het stoot zich aan een wonde open
en in de zinnen stroomt dan vol haar vloed,
taaltumult dat zich voorbij wil lopen,
de demon van de dood die duivels groet,
bloed dat vreemd wil gaan, kruipend waar het moet.
Dan rijst en raast haar vragen diep in't lijf,
zij liggen ingespannen, vent aan wijf
en de ketting op de lust springt los
de vrijheid in het vrijen slaat zich stijf
en kijk: de zon, haar huid is één en blos.

CXXXVIII

Twee veulens die een ogenblik en stug
terwijl de ouderen te grazen staan,
hun hoofden laten rusten op hun rug:
levend en voldaan. Het is hier gedaan:
het vond zijn doel in haar, dit niet-bestaan.

Wat hier gebeurt is louter nog uw nijd.
U zoekt er rust maar wat u vindt is spijt
daar uw lezen enkel het doet leven
en zo het lezen van uw lust bevrijdt:
het zal nooit haar maar enkel dit u geven.

CXXXIX

't Is een het in 't diepst van zijn gedachten,
van wat het was, een zelf, geheel ontdaan,
onzijdig één en niets en zonder krachten
van u afhankelijk voor zijn bestaan:
het kan alleen maar op uw schermen staan.
Het heeft een doel , en zal dat dankzij u
of desondanks bereiken. Zegt u nu
'wat hier staat is mij toch om het even'
u denkt het toch, en zo zal het in u
dit en elke lezing overleven.

CXL

Hier woedde zonnebrand van eenzaamheid
toen er nog woord was hier, men de woorden
nog sprak hier, en hen verzwegen voor de tijd.
Hier klonk wanhoop die allen bekoorde,
Hier was er lust die lusten vermoorde.
De mond was nog grens, de tong nog een spier,
liefde verdichting, met de haat op 'n kier.
Hier was het einde, begin van de tijd,
Hier was exces, én gebrek aan plezier
Hier was het. Het was er. Nu is er spijt.

GUIDO UTERMARK

Ik weet een parkeerplek waar je niet kan betalen

Je moet bij een gebied zijn
waar niemand is
dan moet je echt keihard draaien
daar kan je je gang gaan
hij is bezig met drugs
echt nare dingen
de focus is hij kwijt
de realiteit gemeten in geld

hij heeft zijn certificering behaald
al waren het klootzakken
je bent ze wel kwijt
om je targets te halen

ik ben ook maar een mens
dat is een goed punt
dit was eigenlijk mijn gedachte
dat wij bij jullie thuis komen logeren

het is een gesprek van tien minuten
laten we heel realistisch zijn
we hebben allerlei opties
anders gaan we naar plan c
is geen probleem
we stellen het op prijs
als je ons 's avonds thuis brengt

ik ga je om negen uur whatsappen
Gods zegen
de dag meditatie is altijd heel belangrijk
dit doet mij goed
dit doet jou goed
dit doet ons goed
we zijn goed bezig

ik ben zes uur onderweg
en dan moet ik ook nog terug

Harry Mulisch

Zelfportret met tulband - Methode

Wie schrijft, krijgt op allerlei manieren te maken met de tijd. Wanneer iemand een tekst schrijft over de ketter Tanchelijn, die zei, dat God Tanchelijn is, dan heeft hij te maken met de historische tijd: de twaalfde eeuw; met de tijd van zijn ervaringen, die hij in de tekst verwerkt; met de tijd, waarin hij aan de tekst werkt; met de tijd in de tekst (de gecreëerde tijd, de tijd voorgoed, de tijd als niet-tijd, als ding); en met de tijd, waarin iemand van de tekst kennis zal nemen. Dat zijn vijf tijden, en zo houdt hij het uit, - ontbreekt er een, leegte, stilte der wereld worden onverdraaglijk.

Op een dag gebeurt er iets - en vervolgens is het gebeurd. Het bestaat zonder gestalte voort in het geheugen van hem, wie het overkwam, en in de verandering die hij erdoor heeft ondergaan. Het geheugen, waarin de tijd gevangen is, omsloten, cirkelt, zoekt als een nest insecten. Maar dan neemt hij op een tweede dag een vel papier en schrijft, roept, laat gebeuren. Daarmee gebeurt het voorgoed. Dan paren de twee dagen. *Tussen hen is lust.* Het is dezelfde dag - rots geworden.

Wanneer ooit twee dagen paren, dan is het die dag in 1930, waarover ik dadelijk schrijven zal, en de dag in 1958, waarin ik schrijf: *vandaag*.

De studie in autobiografie, die nu volgt, berust op een theorie, of inval, of hersenschim, die op 'waarheid' alleen aanspraak maakt in zover ik ermee werken kan. Het is een werkhypothese, en zij luidt: Wie lang genoeg aan zijn leven heeft gesnuffeld, die ruikt ten slotte een dag, die steeds terugkomt. Die dag gebeurt er steeds hetzelfde: in altijd andere vormen, krachtvelden, structuren is hij de transformatie van eenzelfde actualiteit, die de lijfsgeur van zijn leven is. Dat is het VANDAAG.

Alle andere dagen, de tienduizenden, zijn morgen of gisteren, ook al zijn zij 'vandaag'. Het behoeven niet de belangrijkste dagen uit een leven te zijn, de dagen der grote beslissingen, ontmoetingen, gebeurtenissen; soms zijn zij het, soms zijn het dagen die al bijna of helemaal vergeten waren. Eenmaal geïdentificeerd, rijst het VANDAAG overal op, in de afgelegenste jaren,

kenbaar door tekenen en gelijkenissen, die alleen de man zelf kan herkennen. Hij geeft hun zin en verband, pas door hèm worden het tekenen en gelijkenissen.

Daarom wordt dit geen autobiografie, maar een soort kubistisch zelfportret - uitgebreid in de tijd, zoals het 'picturale' portret is uitgebreid in de ruimte. Mijn geheugen is de spiegel waarin ik kijk, zonder de omkering van links en rechts, maar met veranderingen ongetwijfeld waar ik nog geen vermoeden van heb, - en hoe het eruit zal zien: ik ben er zelf het meest benieuwd naar. En ook zal ik het systeem loslaten wanneer dat nodig is om verder te werken, ik zal variëren, differentiëren, invoegen, uitbouwen, verruwen, zand, cement, jute, grint gebruiken, al naar mij uitkomt. En wanneer ik nog eens in geldnood zit, waar weinig kans op is, kunnen magnaten en magistraten bij mij op de divan komen en voor f 25000. - hun portret geschreven krijgen.

https://www.dbnl.org/tekst/_gid001196001_01/_gid001196001_01_0153.php

Paul van Ostaijen

ZELFBIOGRAFIE

Ik ben geboren. Dit moet worden aangenomen, alhoewel een absoluut-objektief bewijs niet is voor te brengen. Aksioom in het domein van de subjektieve ervaring. Objektief is het slechts gissen. Dus: zijn wij geboren. Zien. Tasten. Maar lachen om het weinig overtuigende van dit bewijs. Ik vraag: wie is wel degelijk geboren.

Nochtans: ik werd geboren. Spijts gegronde twijfel, moet ik ook aan deze twijfel twifelen. De menselijke funktie schijnt van eerstaf als twijfel aan de twijfel te zijn gedetermineerd.

Op tweejarige leeftijd: spoorwegramp. Schrik zonder kennis daargelaten, geen boze gevolgen. In de zware struggle for life met bitterheid daarover gemediteerd. Mijn leven begon met ontsporing. Zó begrijpelijk dat ik het leven steeds van deze zijde beschouw: hoe ontspoor ik op de voordeligste wijze. Want dat een mens dáár is om te ontsporen, daaraan kan ik, vroeg ontspoorde, niet twifelen. Was deze spoorwegramp wel werkelijkheid. Is zij misschien enkel lokalisatie van een vroegrijpe wil tot ontsporen. Of nog: onduidelijke herinnering van een zeer vroege 'Alpdruck'.

Mijn bloedverwanten droomden: muzikale wonderknaap. Evenwel geen talent. - Maar toestanden uiterst gunstig. Slechts eenmaal voetbal gespeeld. Voldoende om een 10 × 2 centimet. lang op breed litteken te behouden. Ik speel geen voetbal meer. Mijnheren, ik ben een slachtoffer van de sport.

Na zorgeloos leven kamp voor het bestaan te Berlijn, Potsdam en Spandau. Niet romanties. Fantasie is de vertelling dat ik het van liftboy tot eigenaar van een nachtlokaal zou hebben gebracht. Ben veel te primitief om vooraanstaande plaats in de samenleving te bekleden. Spijts zeer verlangend het niveau der vlaamse dekadenten te bereiken, begrijp ik mijn 'Unfähigkeit'. Op het punt leraar voor ritmies-typografiese poëzie te worden benoemd, moest ik bedanken daar niet in het bezit van een geklede jas. Had ik maar een geklede jas. In de tang van de struggle f.l. sigaretteventer, oppikker (Schlepper) in dienst van een nachtlokaal alwaar naaktdansen. Eindelijk fatsoenlike plaats door voorspraak van een

vooraanstaand kunstkritieker: verkoper in een schoenmagazijn, afdeling dames. Van daar sterke beïnvloeding. Zie: 'sikkelbeen', 'sideriese slinger' = invloed schoenmagazijn afdeling D.

Zeer gelukkig om deze goede situatie, alhoewel met weemoed naar het Westen starend. Le bonheur est fait d'un je-ne-sais-quoi mélancolique. Brussel. O deze luksstad nog éénmaal zien. Sterven met de weelde van een brusselse bar in perspectief. O Wonne.

Drie boeken uitgegeven: Music-hall, Het sienjaal, Bezette stad. Misschien is ook dit slechts massahipnose. Wie kan bewijzen dat hij deze boeken heeft gelezen. Laat staan: begrepen. God beware: begrepen. Ik zelf heb ze niet begrepen.

> https://www.dbnl.org/tekst/osta002verz01_01/osta002verz01_01_0001.php

Willem Kloos

uit Verzen (1894)

II

Zooals daar ginds, aan stille blauwe lucht,
Zilveren-zacht, de half-ontloken maan
Bloeit als een vreemde bloesem zonder vrucht,
Wier bleeke bladen aan de kim vergaan,

Zóó zag ik eens, in wonder-zoet genucht,
Uw half-verhulde beelt'nis voor mij staan, -
Dán, met een zachten glimlach en een zucht,
Voor mijn verwonderde oogen ondergaan.

Ik heb u lief, als droomen in den nacht,
Die, na een eind'loos heil van éénen stond,
Bij de eerste schemering voor immer vloôn:

Als morgen-rood en bleeke sterren-pracht,
Iets liefs, dat men verloor en niet meer vond,
Als alles, wat héél ver is en héél schoon.

V

Ik ben een God in 't diepst van mijn gedachten,
En zit in 't binnenst van mijn ziel ten troon
Over mij-zelf en 't al, naar rijksgeboôn
Van eigen strijd en zege, uit eigen krachten, -

En als een heir van donker-wilde machten
Joelt aan mij op en valt terug, gevloôn
Voor 't heffen van mijn hand en heldre kroon:
Ik ben een God in 't diepst van mijn gedachten.

En tóch, zoo eind'loos smacht ik soms om rond
Úw overdierbre leên den arm te slaan,
En, luid uitsnikkende, met al mijn gloed

En trots en kalme glorie te vergaan
Op úwe lippen in een wilden vloed
Van kussen, waar 'k niet langer woorden vond.

VII

Ik wijd aan U dees verzen, zwaar geslagen
Van Passie, en Verdoemenis, en Trots,
In doods-bleek marmer of dooraderd rots,
Al naar mijn kunstnaars-wil en welbehagen.

Zij zijn doorleefd: 'k heb daarin neêrgedragen,
Rijk-handig, al wat, in den loop des Lots,
Aan menschen-liefde of hooge Liefde Gods,
Dit dood-arm Wezen heeft te voelen wagen.

Ik, die mijn Leven uit-te-zeggen zoek,
Heb al mijn lieve voelen, zoeken, tasten
En weten in dit somber boek gevat.

En 'k bied, met dit mijn eerste en laatste boek,
Een laatsten groet aan U, die met uw vasten
Stap naast mijn àl te wankle schreden tradt.

X

- O, lichte Visioenen mijner Jeugd!
Al, à te dierbare herinneringen,
Toen 'k dorst met stamelenden mond te zingen
De groote droomen mijner ziensvreugd.

Gaat heen, 't wordt tijd: op wilde golven dringen,
Wat géén mensch deert en niemand ook verheugt,
Grootmachtig-naakte en gruwbaar-simple dingen...
'k Zeg thans Mij-zelven en Diens groote Deugd:

Der Smart oprijzing en der Mensch-vreugd val,
Der Wijsheid bitterst, wat elk mensch zou zwijgen,
Diep-menschelijke Waarheid, wees gegroet!

Want uit het binnenst van Mijns-Zelfs-zelf zal
Op maat van zware melodieën stijgen
De Apokalupsis van mijn donkren gloed.

> DBNL, zie https://www.dbnl.org/tekst/klo0003verz01_01/index.php

EPILOOG

*Vlaanderen o Vlaanderen
uw eiken en uw breugels heb ik lief
Vlaanderen o Vlaanderen
in de gamma ligt er altijd veel goedkoop gerief
Vlaanderen o Vlaanderen
ge hebt op elke planken vloer uw balatum gelegd
Vlaanderen o Vlaanderen
ge hebt uw grachten toegedaan
en alle kronkels op uw erf gerecht
Vlaanderen o Vlaanderen
ge moet niet komen klagen nu
dat alles rot en stinkt
Vlaanderen o Vlaanderen
ge hebt van na den oorlog al
al uw have en uw goed constant
aan 't gele geld en zwarte winst verlinkt.*

-

RADIO KLEBNIKOV 16/11/2019 @19u58

INHOUD

Lees Mij	3
Anke Veld	4
SYLVIA	4
KOEL	5
STEMPEL	6
RAISON SUFFISANTE	7
CARO VAN BRAECKEL	8
Slapeloze rimpels	8
Het jeukt	8
Zoenzone	9
Slapeloos	9
DIRK VEKEMANS	10
Tweeslachtige meiden	10
dag #0 - oorlog	10
LAIS	12
CXXXIV	12
CXXXV	12
CXXXVI	13
CXXXVII	13
CXXXVIII	14
CXXXIX	14
CXL	15
GUIDO UTERMARK	16
Ik weet een parkeerplek waar je niet kan betalen	16
Harry Mulisch	18
Zelfportret met tulband - Methode	18
Paul van Ostaijen	20
ZELFBIOGRAFIE	20
Willem Kloos	22
uit Verzen (1894)	22
II	22
V	23
	26

VII	23
X	24
EPILOOG	25
INHOUD	26

Radio **Klebnikov**

is het programma van de Vrije Lyriek
elke zaterdag van 18u tot 20u
op de Leuvense vrije radio **Radio Scorpio**
FM 106 of <http://radioscordio.be/luister.html>